

חביתה

בתוך: מושקים, יוסקים ושרולים, פרק רביעי
מאת: יאנוש קורצ'אק, כתבים, כרך ג', עמ' 23-25
תרגום: אורי אורלב

השעה ארבע מתקרבת. הפועלים מסתדרים בזוגות ולקצב שיר לכת עליו, כלי העבודה על כתפיהם, צועדים הביתה לאכל. התורנים מוציאים למרפסת קערת מים לרחיצת ידים ומגבות ארוחת המנחה טעימה לכלם ללא יוצא מן הפלל.

איך יתכן אחרת? היום זו חביתה עם תפוחי אדמה.

יש פאלה שמזיזים את החביתה לצד, אוכלים קדם את תפוחי האדמה הטעימים פחות ואת החביתה משאירים לסוף.

יש אחרים, פחות מחשבים, שאוכלים תחלה את החביתה ואחר כך את תפוחי האדמה. יש גם פאלה שטוענים, ולא בלי מדת מה של צדק, שהכי טוב לערוב ולאכל ביחד, מפני שאז תפוחי האדמה טעימים ממש כמו החביתה. לכל שיטת אכילה יש תומכים ומתנגדים משלה – ומשום כך מתנהלים בשעת ארוחת המנחה ופוחים ערים. לפעמים המדריך מתבקש לפסוק בופוח, שהרי כאדם מבגר ובעל נסיון הוא יודע בודאי איך צריך לאכל חביתה עם תפוחי אדמה. לפעמים הופוח מתפתח למריבה, ואם עלי להיות פן לגמרי, קורה שמישהו מנסה לשכנע את שכנו בצדקת דעותיו בעזרת אגרופים. אכן, מנהגים מוזרים נפוצים בקיטנה.

ובערב פרוצה סערה.

ברק ואחריו רעם מתגלגל; היער עונה בנהימה מאימת. שמשות החלונות רועדות בחרדה, רוח מכה בקו בחזקה בטפות גשם עבות.

צפוי היה שהנערים יבהלו: סערה ביער מעוררת חלחלה. בכל זאת הם נרדמים בשלנה, מפני שהם יודעים שבקיטנה לא יאנה להם כל רע. ילד זה או אחר אולי נרעד לקולו של רעם חזק במיוחד, אך כלם אלה ישנים, עיניים אחרי העבודה ואחרי הופוח הפללי על איך צריך לאכל תפוחי אדמה וחביתה, יחד או לחוד.

